

Λαμπρός Εορτασμός των 318 Πατέρων και Επέτειος Τεσσαρακονταετίας στο Shrewsbury

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Αρχιεπισκοπή Θυατείρων](#)

Την Κυριακή των 318 Αγίων και Θεοφόρων Πατέρων της Πρώτης Οικουμενικής Συνόδου, 24 Μαΐου 2026, ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Μελιτηνής κ. Μάξιμος χοροστάτησε στον Όρθρο και προεξήρχε της Θείας Λειτουργίας στον ομώνυμο πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό στην πόλη Shrewsbury της κεντρικής Αγγλίας.

Περί το ιερό θυσιαστήριο, συλλειτουργήσαν με τον Θεοφιλέστατο ο Αιδεσιμολογιώτατος **Πρωτοπρεσβύτερος π. Stephen Maxfield** και ο Αιδεσιμότατος Πρεσβύτερος π. Panteleimon Maxfield, ενώ πλήθος πιστών, προκειμένου να συμμετάσχει στην ευχαριστιακή σύναξη, κατέκλυσε από νωρίς τους εσωτερικούς χώρους. Αξίζει, σημειωτέον, να αναφερθεί πως η εν λόγω

ενορία αποτελεί την πρώτη ιδρυθείσα στην ευρύτερη περιοχή προ τεσσαρακονταετίας, με πρωτοβουλία του π. Stephen.

Κατά τη διακονία του θείου λόγου, ο Θεοφιλέστατος ανέλυσε διεξοδικώς τα νοήματα της Αρχιερατικής Προσευχής του Ιησού, μεταφέροντας το μήνυμα της ημέρας προς το χριστεπώνυμο πλήρωμα. Με αφορμή την παρουσία του στον ιστορικό αυτόν ναό, υπογράμμισε χαρακτηριστικά απευθυνόμενος στο εκκλησίασμα: «Περί την ιερά τράπεζα, η χάρις του Παναγίου Πνεύματος μας συνάγει τη σημερινή ευλογημένη ημέρα, τιμώντας τη μνήμη των αγίων και θεοφόρων 318 Πατέρων της Πρώτης Οικουμενικής Συνόδου». Εν συνεχεία, ο προεξάρχων Αρχιερέυς, αναλύοντας την υπερβατική αγάπη του Λυτρωτή, εστίασε στην άκρως παρηγορητική διάσταση της ικεσίας Του, λειτουργούσας απτά ως ένα κατεξοχήν σωτηριολογικό γεγονός.

Σε έτερο σημείο της θεολογικής του αναλύσεως, ο Επίσκοπος επικεντρώθηκε στην αληθινή, άφθαρτη δόξα, την ταυτιζόμενη απολύτως υπό του Θεανθρώπου με το εκούσιο μαρτύριο του σταυρού. Το αίτημά Του προς τον Πατέρα, παρατήρησε με έμφαση, «Δόξασόν σου τόν υίόν, ίνα και ό υιός σου δοξάση σε» (Ιωάν. 17, 1), καθίσταται ακριβώς εκείνη την ώρα ζώσα πραγματικότητα στη ζωή των χριστιανών. Προς προστασίαν του ποιμνίου, ο Θεοφιλέστατος εξήρε τον συνοδικό αγώνα των Ιεραρχών της Νίκαιας εναντίον της καταστροφικής αιρέσεως του Αρείου, συνδέοντας τη θεία αυτή δόξα με την τιμώμενη μνήμη τους. Προσκάλεσε, συνάμα, τους πιστούς προς ατομική καλλιέργεια της αυθεντικής εκκλησιολογικής συνοχής διά της αμοιβαίας συγχωρήσεως.

Εν κατακλείδι, ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Μελιτηνής κ. Μάξιμος μετέφερε προς τους ιερείς της κοινότητας, π. Stephen και π. Panteleimon, καθώς και προς σύσσωμο το εκκλησίασμα, τις θερμές ευχές και την πατρική αγάπη του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Θυατείρων και Μεγάλης Βρεταννίας κ. Νικήτα.

Προ της απολύσεως της Θείας Λειτουργίας, μέσα σε κλίμα πνευματικής χαράς, ο Θεοφιλέστατος χειροθέτησε δύο νέους αναγνώστες, διακονούντες με ευσέβεια στο αναλόγιο της ενορίας. Ακολούθως, πραγματοποιήθηκε ειδική τιμητική εκδήλωση προς το πρόσωπο του Αιδεσιμολογιωτάτου Πρωτοπρεσβυτέρου π. Stephen Maxfield, επ' ευκαιρία της συμπληρώσεως σαράντα ετών από της ιδρύσεως της Ορθοδόξου κοινότητας στη συγκεκριμένη πόλη. Τα εγκάρδια συγχαρητήριά του για την πολυετή αυτή διακονία, παραλλήλως, εξέφρασε ο Επίσκοπος, επαινώντας ομοίως τον κατά σάρκα υιό του τιμωμένου, π. Panteleimon, συνεχιστή της ιερατικής παραδόσεως στη δεύτερη ενορία της πόλεως, αφιερωμένη στην Αγία Ιουλιανή.

Με έκδηλη ικανοποίηση για τους πλούσιους καρπούς των ποιμαντικών προσπαθειών, ο προεξάρχων Αρχιερέυς εξέφρασε βαθύτατη χαρά, διαπιστώνοντας τον διαρκώς αυξανόμενο αριθμό του εκκλησιάσματος. Πολλοί, άλλωστε, εκ των νέων πιστών, προερχόμενοι από τον ευρύτερο τοπικό πληθυσμό, ενστερνίζονται την ορθόδοξη πίστη, εντασσόμενοι ενθέρμως στη λειτουργική ζωή. Η ευλογημένη λατρευτική σύναξη επισφραγίσθηκε διά παραθέσεως εορταστικού γεύματος προς άπαντας τους παρευρισκομένους στον προαύλιο χώρο της κοινότητας.

Ολόκληρο το κήρυγμα του Θεοφιλεστάτου (μετάφραση από το αγγλικό κείμενο):

Περί την ιερά τράπεζα, η χάρις του Παναγίου Πνεύματος μας συνάγει τη σημερινή ευλογημένη ημέρα, τιμώντας τη μνήμη των Αγίων και Θεοφόρων 318 Πατέρων της Πρώτης Οικουμενικής Συνόδου. Καθώς βρίσκομαι και πάλι ανάμεσά σας, σε τούτο τον περικαλλή και ιστορικό ναό που φέρει το όνομά τους στην πανέμορφη πόλη του Shrewsbury, καταθέτω την ειλικρινή μου χαρά εν είδει ευχαριστίας ενώπιον του Κυρίου. Σήμερα, η ευαγγελική περικοπή του Ιωάννου, η οποία μόλις ήχησε κάτω από αυτούς τους θόλους, μας εισάγει απευθείας στο εσώτατο ιερό της θείας Οικονομίας και μας παραδίδει την Αρχιερατική Προσευχή του Ιησού. Ο Κύριος του κόσμου υψώνει το βλέμμα Του στον ουρανό και, όταν πια η ώρα του σταυρού προσεγγίζει αναπόδραστα, ανοίγει διάπλατα την καρδιά Του. Η υπερβατική αγάπη κατέρχεται αρμονικώς στο εμπειρικό επίπεδο της ανθρώπινης συντριβής, σφραγίζοντας τη διαδρομή της ανθρωπότητας με ρήματα τα οποία ξεπερνούν ολοκληρωτικώς τον ανθρώπινο ορθολογισμό. Την ακρότατη αγωνία Του για το μέλλον της Εκκλησίας αλλά και για τη μετέπειτα πορεία των μαθητών μέσα στις μυλόπετρες της ιστορίας, ο Χριστός την εξωτερικεύει πλήρως μέσα από τους στίχους αυτής της ικεσίας. Η επικοινωνία αυτή με τον Πατέρα εγκαταλείπει τα στενά όρια μιας αποκλειστικά ιδιωτικής συνομιλίας και μεταμορφώνεται σε ένα κατεξοχήν σωτηριολογικό γεγονός. Ενόψει του τέλους της επίγειας οδοιπορίας Του, τα λόγια του Λυτρωτή λειτουργούν άκρως παρηγορητικά για τις

κατατρομαγμένες ψυχές των αποστόλων, μεταφέροντας τις τελευταίες παρακαταθήκες στους ανθρώπους που σύντομα επρόκειτο να αντικρίσουν το σκοτάδι του Γολγοθά. Ο Άγιος Ιωάννης ο Ευαγγελιστής διεισδύει στον ίδιο τον πυρήνα της θεολογίας και μας καλεί επιτακτικώς να αντικρίσουμε την κάθε ώρα της δικής μας ζωής, την κάθε φαινομενικά ασήμαντη στιγμή, ή μάλλον, για να ακριβολογούμε, την ίδια τη ροή του προσωπικού μας χρόνου, ως την απόλυτη «εσχάτη ώρα». Αναδύεται έτσι το παρόν ως ο μοναδικός τόπος μιας ψηλαφητής συναντήσεως με τον άκτιστο Θεό, αφήνοντας πίσω τις όποιες εξηγήσεις για ένα εξιδανικευμένο αύριο, το οποίο ίσως και να μην ανατείλει ποτέ.

Γύρω από την έννοια της δόξας, το λεξιλόγιο του κόσμου έχει πλέξει διαχρονικώς χαρακτηριστικά δύναμης, επιβολής και απόλυτης εξουσίας. Μέσα στις σελίδες του Ευαγγελίου αποκαλύπτεται αντιθέτως το ακατάληπτο παράδοξο της πίστεώς μας. Ο Θεάνθρωπος ταυτίζει απολύτως την αληθινή, άφθαρτη δόξα με το σκανδαλώδες γεγονός του σταυρού και την εκούσια, αιμάτινη θυσία. Πράγματι, εκεί δοξάζεται ο Κύριος, καρφωμένος στο ξύλινο ικρίωμα, γυμνός, πληγωμένος και εγκαταλελειμμένος από το ίδιο το πλήθος που προηγουμένως είχε ευεργετήσει. Το αίτημά Του, «Δόξασόν σου τὸν υἱόν, ἵνα καὶ ὁ υἱός σου δοξάσῃ σε» (Ιωάν. 17, 1), σχίζει κυριολεκτικώς τους ουρανοὺς. Αυτό το θείο μεγαλείο καθίσταται απτή πραγματικότητα ακριβώς τη στιγμή που το σωτηριώδες έργο ολοκληρώνεται υπαρκτικά στη ζωή των πιστών. Εκεί ακριβώς, μέσα στην ασημότητα του βίου, αναπαύεται το φως της Θεότητας.

Μέσα από το ιερό κείμενο, ως ο πλέον κεντρικός πυρήνας της ικεσίας αναδεικνύεται η έσχατη αγωνία του Ιησού για την ενότητα των πιστών. Το φλέγον τούτο αίτημα συνδέεται αρρήκτως με τη μνήμη των 318 Ιεραρχών της Πρώτης Οικουμενικής Συνόδου. Αυτοί οι ποιμένες, φέροντας πολλοί από αυτούς ακόμη επάνω στα σώματά τους τα νωπά σημάδια των ρωμαϊκών διωγμών, πάλεψαν εναντίον της καταστροφικής αιρέσεως του Αρείου. Η πλάνη απειλούσε να διαλύσει τον ιστό της πίστεως, ακυρώνοντας τη θεότητα του Λόγου και αναιρώντας, κατά συνέπεια, την ίδια τη δυνατότητα θεώσεως του ανθρώπου. Στην πορεία του χρόνου, η Εκκλησία αντιμετωπίζει τη διαίρεση, τον κατακερματισμό του εκκλησιαστικού σώματος, τις αιρετικές παρεκκλίσεις και τις ατομικές περιχαρακώσεις ως τον πλέον φθοροποιό πειρασμό. Αυτό το ψεύδος βεβαίως το εντόπισαν και το αντιμετώπισαν συνοδικώς οι άγιοι αυτοί άνδρες, προστατεύοντας το ποίμνιο. Τον φαρισαϊσμό, εντούτοις, καλείται ο καθένας από εμάς να τον συντρίψει εξολοκλήρου ατομικώς, στην κρύπτη της δικής του συνειδήσεως, εν απουσία χειροκροτητών.

Η πατερική παράδοση ταυτίζει αυστηρώς την αυθεντική εκκλησιολογική συνοχή με την πιστότητα στην αγαπητική λειτουργία της κοινωνίας των προσώπων. Μέσα στο κοινό ποτήριο της Ευχαριστίας, πέρα από τις ανθρώπινες διαιρέσεις, τα τείχη

διαλύονται. Τον αδελφό τον κάνουμε δικό μας, με τις αδυναμίες του, με τον δικό του ιδιαίτερο τρόπο εκφράσεως, αναγνωρίζοντας στο πρόσωπό του την εικόνα του Δημιουργού. Το Πνεύμα του Θεού σέβεται τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά μας, τα προσλαμβάνει και τα αγιάζει, καθιστώντας τον καθένα από εμάς ένα αναντικατάστατο μέλος της συνάξεως. Διατηρεί, πράγματι, η αυθεντική αυτή σύμπνοια ζωής έναν αμιγώς δυναμικό και ασύμμετρο χαρακτήρα, συνιστώντας μια συνεχή, μαρτυρική πρόκληση η οποία ξεφεύγει από κάθε θεωρητικό κατασκεύασμα ή τυπική ιδεολογική ταύτιση. Κερδίζεται με ιδρώτα ο αγώνας αυτός, κατακτάται διά της αμοιβαίας συγχωρήσεως, δοκιμάζεται σκληρά μέσα στην τραχύτητα του χρόνου και οικοδομείται, ψηφίδα προς ψηφίδα, μέσα στην εξιστόρηση των ημερών μας.

Προς τους προσφιλείς ιερείς της Κοινότητας ταύτης, π. Στέφανο και π. Παντελεήμονα, καθώς και προς ολόκληρο το εκκλησίασμα του ναού, μεταφέρω τις θερμές ευχές και την αγάπη του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου μας κ. Νικήτα.

Αγαπητοί αδελφοί, η αρχιερατική προσευχή του Χριστού διαπερνά το πυκνό σκοτάδι των αιώνων και εξακολουθεί να συγκλονίζει τα ίδια τα θεμέλια της υπάρξεώς μας. Θέτει αμείλικτα το ζήτημα της δικής μας συγκαταθέσεως, αφήνοντας το βάρος της προσωπικής ευθύνης για την ενότητα της Εκκλησίας να πλανάται σιωπηλώς πάνω από τις όποιες επιλογές μας.

